

Regjerings Svar paa vor Adresse og. deraf bragte i Erfaring, at Regjeringen havde haab, om, at den endnu kunde bringe Noget ud af en fortsat Samværen, og navnlig Rigsdagen vilde vedtage de Lovforslag, som den høie Regjering har forelagt Representationen; da sagde jeg til mig selv: maasse staa Regjeringen i Begreb med, at opvende sig. Rigtig nok var der nogen i mine Dren høist skurrende Mislyd i Svaret, som ikke foreskom mig at staa i den bedste Harmoni med dette Haab; og det var, at det i Indledningen hed, at Folkethinget miskjendte den ved Grundloven givne forfatningsmæssige Ordning. Jeg fandt ikke den bedste Harmoni mellem denne Udtalelse og det Haab, som Ministeriet havde om helbige Frugter af en fortsat Samvirken, men jeg tænkte dog, som saa, maasse Regjeringen kan have til Formaal at give os en Lektion, om jeg maa bruge dette Udtryk; og saa for Dvigt se at gaa paa Alford med os, se at indtage en ganske anden Holdning. Naturligvis vilde ikke demmed Uilfredsheden fra min Side ganske have været borte, thi disse Ord, at Folkethinget miskjendte den ved Grundloven givne forfatningsmæssige Ordning, ere saa alvorlige, at de maa bekymre Enhver. Men Dagen efter, at vi havde hørt dette Svar, blev i alt Fald, dersom jeg havde været i nogen Vilbfaarelse, Dinene aabnede paa mig ved Reskriptet af 3die April, af hvilket jeg jo saae, at man ved den store Forsørgelsesanstalt, for ikke at bruge Ordet Fattiganstalt, nede ved Ballø skabte Plads for 147 nye Damer og derved bortestamottede (Afbrudelse), ja det er ikke overdrevent, jeg har talt dem sammen. (Er Stemme: Det er gamle Damer). Det er baade gamle og nye Damer; thi der er baade ældre og yngre, Enker og Frøfener, Enkerne ere de gamle, og Frøfenerne ere de nye — og derved bortestamottede saa at sige med det Samme herved 50,000 Rb. aarlig, og ikke nok med det, men man stillede jo i Udsigt, at forsaavidt Formuen maatte formere sig, havde man frendeles Plads til flere, baade gamle og unge Damer. Og trængte jeg til yderligere Overbevisning om, at Ministeriet ikke havde i Sinde at gaa paa Alford eller indtage en mæglende Stilling mellem de to Thing, saa maatte jeg blive fuldstændig overtydet ved Toldlovens Behandling, hvor i alt Fald den høitagtede Finantsminister paa middelbar Maade i høi Grad har stillet sig i Opposition til, hvad der er udtalt, lad mig sige det, i et Partis Valgprogram, det Parti, som nu er Flertallet, og som har udtalt sig for det, som er blevet vedtaget ved anden Behandling. Jeg er saaledes bleven fuldstændig helbredet, om jeg nogensinde har været i Vilbfaarelse. Men nu viser Erfaringen fra det daglige Liv, at de Folk, der ikke kunne enes om at være sammen, have bedst af at adskilles, og saaledes tror jeg ogsaa, det i alle Maader vil baade vor Udvikling bedst, at de to Faktorer, den nuværende Regjering og det nu-

værende Folkething, skilles ad; jeg tror ikke, der kan komme noget heldigt ud af en fortsat Samarbeiden. Det ærede Medlem for Ribe Amts Adbalghfreds (Zermanjen), omtalte med Befymning, foresom det mig, og med et vist Hjertesuk, om jeg maa bruge dette Udtryk, den Bei, som Flertallet var, ved at slaa ind paa, og han ansøgte de helbige Ord overfor os, at den, der tror, haster ikke. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret; den, der tror, haster ikke, og jeg har ogsaa selv efter at jeg havde hørt, at vi havde misforstaaet Grundloven, dog næret den Tanke, om vi ikke muligvis kunde lade det glide, saadan saa løst hen indtil videre, og se, hvorpåledes det vilde gaa, om f. Ex. den høie Regjering vilde møde Folkethinget til næste Efteraar med de samme Medlemmer. Denne Tanke kæmpede ogsaa hos mig. Simidlertid vendte der stadig det tilbage: men er der ikke derved, som de lærde, udtrykke sig, givet et farligt Præcedens for Fremtiden, vil det ikke atter og atter vende tilbage, vil det, dersom man lader det roligt glide hen, da ikke for de kommende Slægter og de nuværende, maasse med komme til at vende tilbage, at vi have ladet det Passere, gaa hen, naar den Tanke paany føres frem, som vi i Adressen have fordret respekteret, nemlig at Regjeringen skulde være et Udtryk for Folkethingets Flertal? Denne Tanke lader sig sandelig ikke kvæle, thi den har den levende Spire i sig. Den, der tror, haster ikke, men han veed ogsaa, at denne Tanke har en sikker Seir i Følge. Naar den vil seire, veed jeg ikke. (Stemmer: Om 600 Nav). Nogle sige om 600 Nav, og jeg kan tænke mig, at det have de lært af den høitagtede Finantsminister, men saa længe vil jeg dog ikke tro, det varer. Den Tanke vendte altsaa stadig tilbage hos mig: Ville vi ikke komme til at høre: „Landstinget har udtalt det, Folkethinget misforstaa Grundloven; det er udtalt fra Regjeringens Side, at Folkethinget misforstaa Grundloven, og ikke engang i Folkethinget var der endog saa kun et Mindretal, der protesterede derimod“. Det gik da op for mig, at et saadant Præcedens kunne vi ikke give hverken de nuværende eller de kommende Slægter; de, kommende Slægter skulle ikke lide under vort Feilgreb, thi det vilde i mine Tanker være et Feilgreb, om vi lade et Svar som det, vi have hørt fra Regjeringen, gaa hen uden i mindste Maade at protestere derimod, og den eneste Maade, hvor paa vi kunne protestere med Tynd og Klem, er den, at vi negte Finantsloven. At der skulde være noget Farligt i dette Skridt, kan jeg ikke indse, thi Regjeringen kan jo gaa af, og uden otte Dage ville vi da have en ny Finantslov; Regjeringen kan opløse Thinget, og inden to Maanedere ere vi tilbage (Afbrudelse). Sa, jeg for min Part vil i alt Fald ikke kunne lade det sidde paa mig, at jeg har været med til at miskjende Grundloven, og mindst kunde jeg finde mig i, at de Efterfølgende — jeg vil kalde dem den unge